

trolighed af en minister i en given sag. Det er altså de gange, hvor en minister virkelig har følt, at der var grund til at sige: Her må I ikke gå ud at fortælle pressen, hvad vi står for. Resten af gangene er der ikke blevet bedt om en sådan fortrolighed.

Derfor er der grund til at lave om på tingene. Vi kan klart følge det, som SF's fru Anne Baastrup sagde om åbne Europaudvalgsmøder, større ting i salen, kun et fåtal i lukkethed. Vi har den indstilling, at hellere lidt flere sager i salen end lidt færre, selv om det er upraktisk, men ellers er jeg overbevist om efter de meldinger, som SF kom med, og den fleksibilitet, som Enhedslisten har vist med hensyn til den efterfølgende behandling af deres beslutningsforslag, at man bør kunne finde frem til noget, der kan samle snarere end splitte partierne.

Egentlig synes jeg, det er ret hæderligt, at SF her i debatten går længere end de forslag, jeg i hvert fald har set, at SF har afleveret til beretningsudkastet, men det kan vi jo kun glæde os over. Vi skal ikke være kedede af, når det går i den her retning.

Lad mig så blot sige som en afsluttende bemærkning til hr. Risgaard Knudsen, som nævnte, at vi burde læse forretningsordenens § 19, stk. 6, at det har jeg selvfølgelig gjort, for hvad hr. Risgaard Knudsen foreslår herinde, er ofte klogt. Men her fremgår det, at det, vi har ret til at debattere, når vi trækker et forslag herved i salen, er principielle synspunkter.

Det er direkte noteret i forretningsordenen, at vi ikke må diskutere enkeltheder. Hvis vi ikke kan få de her ting igennem, som Enhedslisten foreslår, var det måske noget, man burde overveje at ændre, så vi da i det mindste, hvis vi udnytter vores ret til som parti – hvilket vi nok bør gøre noget oftere – at trække ting herved i Folketingssalen, også får lov til at diskutere enkeltheder frem for kun at diskutere de principielle spørgsmål omkring et direktivforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

Lad mig allerførst sige tak til Dansk Folkeparti for den fulde enighed om dette her og også tak til SF og Fremskridtspartiet, der jo har tilkendegivet viljen til at gennemføre en virkelig åbning af sagsgangen.

Så må jeg sige, at jeg er til gengæld skuffet over den modtagelse, den fuldstændige afvisning faktisk, som dette forslag har fået, ikke alene i sin helhed, men også i de enkelte elementer, fra de tre store partier.

Venstre, Socialdemokratiet og De Konservative har tilkendegivet ganske klart og brutalt under denne debat, at de vil ikke være med til at åbne Europaudvalgsmøderne for offentligheden, de vil ikke sikre, at der som fast procedure bliver skrevet betænkninger i udvalgene, og de vil ikke være med til en fast procedure for førstebehandling af EU-lovforslag her i Folketingssalen. Det får stå hen i det uvisse, hvad disse partier egentlig mener, når de taler om, at der skal indføres en forbedret kontrol med EU-sagerne og en styrkelse af Folketingets stilling.

Denne debat handler jo om, som hr. Thulesen Dahl fuldstændig korrekt har beskrevet det, at vi i øjeblikket oplever en udvikling, hvor lovgivningen flyttes væk fra de folkevalgte og over til embedsmænd, så den parlamentariske kontrol med tingene forsvinder. Denne debat handler jo om, og det gjorde debatten på det lukkede møde, der fandt sted i går, også: Hvordan kan Folketinget genvinde noget af det tabte?

Jeg synes, at meget tyder på, at et stort flertal i Folketinget reelt har valgt at kaste håndklædet i ringen, og det synes jeg er en deprimerende konstatering at måtte gøre. Jeg håber i hvert fald, at man, når der skal skrives beretning i Folketingets Europaudvalg, vil have genovervejet sin stilling og fundet frem til en mere konstruktiv indgangsvinkel til det, end man har vist i dag.

Vi har den situation, at en stor del af lovgivningen er flyttet fra nationalstaten til EU, og en stor del af lovgivningen er desuden flyttet fra EU's Ministerråd til EU's forvaltningskomiteer. Derefter gennemføres en stor del af den lovgivning – som vedtages af embedsmænd, som altså er flyttet væk fra politikerne, og som slet ikke er underkastet nogen form for debat, men som laves i lukkede komiteer – administrativt her i Danmark, fordi der efterhånden er indsat alt for mange bemyndigelser i dansk lovgivning.

Det vil sige, at der er et stort område af lovgivningen, som i dag er flyttet helt væk fra lovgivningsmagten og over til regeringsmagten i modstrid med princippet om magtens deling.

Nu diskuterer vi så at få nogle af disse ting tilbage under en vis form for parlamentarisk kontrol. Vi har hele problemet, som jeg nævnte, med bemyndigelserne, vi har hele problemet med, at der ikke er nogen parlamentarisk forsamling overhovedet, som i offentlighed diskuterer EU-lovforslagene, før de vedtages, og som sagt altså også det problem, at når de så er ved-